

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 67/01

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu dňa 28. júna 2001 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť navrhovateľa Š., a. s., so sídlom P, zastúpeného komerčným právnikom JUDr. Ľ. V., P., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 13, čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 260/2000 zo dňa 27. februára 2001, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Š., a. s., o d m i e t a pre nedostatok príslušnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola dňa 8. júna 2001 doručená ústavná sťažnosť Š., a. s., P., ktorou namieta porušenie svojho práva zaručeného čl. 13, čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 260/2000 zo dňa 27. februára 2001. Týmto uznesením najvyšší súd potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 28 Cb 669/93-67. Uvedeným rozhodnutím Krajský súd v Bratislave zastavil konanie vo veci na základe spaťvzatia návrhu navrhovateľom s tým, že trovy konania nepriznal žiadnemu z účastníkov. S poukazom na

znenie ustanovenia § 13 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení (ďalej len „zákon č. 71/1992“) rozhodol, že súdny poplatok sa navrhovateľovi nevráti.

Navrhovateľ zastáva názor, že obidve vyššie uvedené rozhodnutia všeobecných súdov sú v dôsledku nesprávnej aplikácie ustanovení zákona č. 71/1992 Zb. nesprávne. Tvrdí, že pri rozhodovaní súdov došlo k porušeniu čl. 13, čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

Navrhovateľ formuloval petit ústavnej sťažnosti tak, že žiadal, aby ústavný súd uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 260/2000 zo dňa 27. februára 2001 zrušil.

Ústavný súd môže zrušovať právoplatné rozhodnutia iba v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ktorý znie: „Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.“

Z obsahu ústavnej sťažnosti navrhovateľa vyplýva, že táto smeruje a napáda rozhodnutie najvyššieho súdu. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach vyslovil názor, že všeobecné súdy nie sú orgánmi, ktoré má na mysli čl. 127 ústavy, a že preskúmať ústavnosť a zrušovať rozhodnutia týchto súdov nepatrí do právomoci ústavného súdu. Vo veci sp. zn. I. ÚS 4/99 ústavný súd konštatoval, že: „Všeobecné súdy Slovenskej republiky nie je možné považovať za miestne orgány štátnej správy Slovenskej republiky a ich rozhodnutia (rozsudky) za právoplatné rozhodnutia miestnych orgánov štátnej správy, ktorými je ústavný súd oprávnený zaoberať sa v konaní o ústavnej sťažnosti.“ V inom rozhodnutí ústavný súd konštatoval, že nemá právomoc preskúmať právoplatné rozhodnutie najvyššieho súdu (I. ÚS 55/96).

S poukazom na znenie čl. 127 ústavy, ako aj citovanú judikatúru ústavného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle platného ústavného stavu nie je príslušný na zrušovanie

rozhodnutí najvyššieho súdu a všeobecných súdov vôbec. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že právam navrhovateľa bola v konaní pred všeobecnými súdmi už poskytnutá súdna ochrana. Nepatrí do príslušnosti ústavného súdu, aby napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov zrušoval, pretože ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v systéme súdnej moci Slovenskej republiky.

V konaní o ústavnej sťažnosti môže ústavný súd zrušiť rozhodnutia niektorých štátnych orgánov a orgánov samosprávy, ak došlo k porušeniu základných práv a slobôd, ak o tomto porušení nerozhoduje iný štátny orgán. V danom prípade však ide o rozhodnutia súdov, ktoré nie sú orgánmi štátnej správy ani samosprávy, teda nepatria do kategórie orgánov, ktoré má na mysli čl. 127 ústavy. Nedostatok príslušnosti ústavného súdu nie je možné odstrániť, a preto v súlade s § 25 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov rozhodol ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.